

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **K. M.**, zastoupeného JUDr. Richardem Halškou, advokátem, se sídlem Partyzánská 26/1546, 170 00 Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, poštovní přihrádka 21/OAM, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-362/ZA-06-P10-2010 ze dne 23. října 2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 2 Az 19/2013 – 29 ze dne 17. ledna 2014,

takto:

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Svou kasační stížností ze dne 3. března 2014 žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 2 Az 19/2013 - 29 ze dne 17. ledna 2014 (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. října 2013 č. j. OAM-362/ZA-06-P10-2010, e. č. X. Citovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana stěžovateli podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), pro nedůvodnost neuděluje.

Městský soud shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, a žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zabýval se, stejně jako žalovaný, jednotlivými zákonnými důvody mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14 a § 14a a § 14b zákona o azylu, jež přicházejí v úvahu. Městský soud uvedl, že v daném případě uváděl stěžovatel v průběhu celého správního řízení opakovaně stejné důvody. Podstatou „azylového příběhu“ stěžovatele je to, že vzhledem k jeho uzbecké národnosti a semitskému vyznání islámu mu v Kyrgyzské republice hrozí vážná újma z důvodu etnického a náboženského násilí, kterému je jeho etnická menšina vystavena. Svůj strach z návratu do země původu

stěžovatel odůvodnil přímou zkušeností s nepokoji, kdy jeho byt, kde žil se svým bratrem, prohledali vojáci a stěžovatele i jeho bratra zbili. Dále stěžovatel poukazoval na fakt, že mu bylo telefonicky vyhrožováno ze strany jeho bývalých spolužáků a že jeho matce byl při nepokojích vyrabován a vypálen její obchod.

K možnosti udělit azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu městský soud konstatoval, že toto ustanovení na stěžovatele nedopadá, neboť stěžovatel výslovně uvedl v průběhu správního řízení, že v zemi původu nebyl nikterak politický aktivní. Městský soud rovněž vyloučil udělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť v první řadě stěžovatel neuplatňoval tyto důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Dále také byl městský soud názoru, že ojedinělý incident, při němž byl stěžovatel fyzicky napaden vojáky kyrgyzské národnosti, nelze považovat za cílený a opakující se vůči stěžovateli, tedy není naplněn pojem pronásledování. Za relevantní v tomto ohledu městský soud nepovažoval ani telefonické hrozby či vypálení obchodu stěžovatelovy matky. Městský soud dále poukazoval na relativní uklidnění národnostního konfliktu v Kyrgyzské republice od roku 2010, kdy stěžovatel žádal o mezinárodní ochranu.

Městský soud dále vyloučil možnost udělení azylu dle § 13 zákona o azylu, tedy azylu z důvodu sloučení rodiny, protože stěžovateli rodiče a sourozenci nadále žijí v Kyrgyzské republice a jeho partnerka žije v České republice na základě uděleného dlouhodobého pobytu, nikoliv azylu dle § 12 či § 14 zákona o azylu.

Městský soud se při přezkoumávání rozhodnutí žalovaného zabýval důvodem udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu, tj. humanitárního azylu. Městský soud přitom odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. srpna 2013 č. j. 3 Azs 14/2013 - 16, který rozvádí pojem *hodný zvláštního zřetele*, a dovodil, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu. Stejně tak městský soud dovodil, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a ani dle § 14b zákona o azylu.

S tvrzením stěžovatele, že v České republice žije ve společné domácnosti s ukrajinskou státní příslušnicí, se městský soud vypořádal, když poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. dubna 2010 č. j. 4 Azs 9/2010 - 62, dle kterého v případě, že cizinec zamýšlí realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost využít standardních institucí, které český právní řád za tímto účelem poskytuje.

Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti stěžovatel vůbec neargumentoval, že by jeho kasační stížnost byla přijatelná podle § 104a s. ř. s., ani neuvedl, proč či jak přesahuje svým významem jeho vlastní zájmy. Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že žalovaný postupoval nezákonně, protože nedostatečně zjistil skutečnou míru ohrožení stěžovatele v zemi původu a nevzal v potaz tamější proměnlivost politických poměrů, protože situaci zkoumal pouze z formální, nikoliv materiální roviny. V závěru stěžovatel dále poukazoval na fakt, že žalovaný nepřihlédl k rodinným a pracovním vazbám, které si stěžovatel na území České republiky vytvořil, a nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany, které je tedy nepřezkoumatelné. Stěžovatel rovněž doručil soudu žádost o přiznání odkladného účinku.

K podané kasační stížnosti se vyjádřil rovněž žalovaný, který setrval na svém rozhodnutí, jež považuje za zákonné a řádně odůvodněné, v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu, s nímž se ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namístě kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu (např. usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 ze dne 26. dubna 2006, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Stran přesahu vlastních zájmů stěžovatel netvrdil vůbec nic; subjektivní přesvědčení o míře závažnosti tvrzených pochybení žalovaného se týká pouze vlastního zájmu žalobce a není vůbec důvodem, jenž by mohl založit jeho přesah, natož přesah svým významem podstatný, pokud současně není podloženo objektivním zjištěním o hrubých procesních a hmotněprávních pochybeních městského soudu a jejich zásadní systémovou závažností. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 4. května 2006 č. j. 2 Azs 40/2006 – 57, *„případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“* Nejvyšší správní soud žádná pochybení v tomto směru, natož zásadní pochybení systémového rázu, v napadeném rozsudku městského soudu neshledal, nevyplyvají ostatně ani z tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, pročež kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud poznamenává, že se vzhledem k tomu, že kasační stížnost má ze zákona odkladný účinek (§ 32 odst. 5 zákona o azylu), nevypočítával se dále s nadbytečnou stěžovatelovou žádostí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu